

Pohřben před sto lety

Heiden

Obtěžkán démonem mysli,
ruce bezvládně podél těla,
v zapomnění všechny smysly -
čas Uvědomění - chvíle smělá!
Je tomu již mnoho let,
co pohřbeno mé jméno,
kdy do šutru črtáno několik vět -
na cestách posledních věno.
Nad hrobem kroky i nicota
a kol mě tupého ticha hluk,
v němž skelet, také jistota,
že celou mou už pouze buk.
Polibek tří cifer čekání ukončí,
lomoz, tlak a náhlá změna
rozplynutím „odpočinkem“ zatočí,
když působení nová je scéna!
Prost okovů, za sebou žalář dřevěný,
vysvobozením stal se propadlý hrob:
v čekání Poznáním stavěný,
v síle své již pražádný strop!
Promlouvám se Starobylými teď,
v universech protnut světy,
a ty, tvore planě žijící, hled:
Já ten, jenž pohřben před sto lety!